

Цѣлата зала утихнх подиръ думитѣ на ученичката. По много лица се изобрази недоумение и безпокойство. Машинално всичкитѣ хвърлихж очи на Рада, която се зарумени и наведе смутено глава. Гърдитѣ ѝ се издигахж високо отъ вълнение. Нѣкои отъ тия погледи бѣхж укоризнени, други — удобрителни. Но на всички бѣше неловко. Стефчовъ, до сега потхнжлъ въ земята, издигнх глава пакъ и изглѣда побѣдоносно. Всички знаяха близкитѣ му отношения съ бея и нѣжността му къмъ турцитѣ и искахж да прочетъжтъ нѣщо на лицето му. Общото съчувствие, тѣй живо до прѣди малко къмъ Рада и Огнянова, сега охладѣ и се размѣси съ глухо неудоволствие. Стефчовитѣ привърженици злорадо и съ гласъ роптаяхж, а благосклоннитѣ къмъ учителката мълчехж. Дѣдо попъ Ставри бѣше твърдѣ слисанъ. Той се уплаши сега отъ думитѣ си и четѣше на умътъ си: „Помилуй мя, Боже“. Но въ женската страна по-живо се проявиха лагеритѣ. Хаджи Ровоама, особено, разярена отъ Стефчовото засрамяване по-напрѣдъ, гледаше свирѣпо Рада и Огнянова и шумѣше високо. Тя нарече даже послѣдния „бунтовникъ“ безъ да мисли, че прѣди нѣколко дни го разгласяваше за шпионинъ. . . Имаше други, които не по-малко дързело се искавахж въ тѣхна полза. Кака Гинка даже викаше, щото ѝ чухж на около:

— Па какво сте такива втрѣщени? Бога ли распнх момичето? казвай си правото! И азъ казвамъ, но, че царь Александри ще ни избави, не другъ!

— Лудетино, мълчи мари, шушнеше майка ѝ.

Сама Сѣбка, стояше като попарена. Тя слушаше всѣки день отъ баща си и гоститѣ му тия нѣща, и не разбираше защо става това шушкание.

Стефчовъ станх и се обърнх къмъ прѣднитѣ столове:

— Господа, тука се прѣскаатъ революционни идеи противъ държавата на Негово Величество Султана. Азъ не мож да останж тука и излазямъ. . .